

KUN KRISTUS TULEE LUOKSEMME

Pekka Ervastian esitelmä 3.11.1929

Yksinkertainen uskovainen kristitty joutuu suuren, ehkä toivottoman hämmästyksen valtaan, kun hänelle esitetään ja selitetään, miten historiallinen uskontotutkimus ja raamatun kritiikki murskaa tyhjiin hänen rakkaimmat uskonkappaleensa. Hän joutuu todella hämmästyksen valtaan, kun hänelle esim. esitetään seuraavat neljä tosiseikkaa. Hän uskoo, että vapahtaja on kuollut uhrikuoleman ihmiskunnan puolesta, ja että se on Jumalan edessä sovittanut ihmiskunnan synnit. Nyt itse asiassa tämä ei ole mikään uusi ihmeellinen ajatus, joka olisi kristikunnan omaa, vaan tämä on niin vanha ajatus, kuin me yleensä tiedämme mitään ihmiskunnan uskonnollisesta elämästä. Kaikkina aikoina, muinaisinkin aikoina kaikissa kansoissa, yksinkertaisimmissakin raakalaiskansoissa on aina ajateltu sillä tavalla, että voi uhrata jotain jumalille ja siitä ovat jumalat hyvillään, he pyyhkivät pois synnintekijöiden synnit. On uhrattu ihmisiä ja eläimiä ja lopuksi, sanoo tämä kritiikki, uhrattiin Jumalan poika. Ja vielä huomautetaan, että yhtä vastenmielistä kuin nykyaikaiselle kristitylle on ajatella, että joku ihminen uhrattiin toisten ihmisten syntien vuoksi, yhtä vastenmielistä hänelle pitäisi olla se, että joku Jumala uhrataan ihmisten syntien tähden. Sehän ei muuta merkitse kuin että ihmiset, jotka uhrasivat, olivat tietämättömiä Jumalasta, sillä ei suinkaan Jumala vaadi mitään sovitusuhria. Hän ei vaadi mitään muuta kuin meidän oman sydämemme uudestisyntymistä. Se on kaikista paras uhri, minkä Jumalalle voi antaa, ja se on ainoa uhri, minkä Jumala meiltä odottaa. Jumalalle uhraaminen, joka sitten on tullut kristinuskoon, on vanha pakanallinen käsitys muinaisista uskonnoista.

Ja sitten toinen tosiseikka. Ihminen saa kuulla, että kaikki käsitykset vapahtajasta ja vapahtajan kuolemasta ja hänen

ylösnousemisestaan, kaikki käsitykset Jumalan rakkaudesta, joka tulee ilmi jonkun vapahtajan persoonallisuudessa, ovat vanhoja, vaikkakin ne ovat olleet enemmän esoteerisia. Hän saa kuulla, että uskontotutkimukset ovat osoittaneet, että kaikissa uskonnoissa on ollut esoteerista puolta, ja vaikka hän ei uskoisi sitä toisten uskontojen suhteen, niin hän ainakin tietää, että gnostisismi, jota pidetään kristillisenä, on ollut olemassa jo ennen kristinuskoa ja siinä opetettiin, että Jumala kuoli ja astui tuonelaan saarnaamaan vangituille sieluille ja nousi ylös kuolleista. Tämä on toinen hämmästyttävä tosiseikka.

Sitten kolmas tosiseikka on, että risti, jota kristitty aina on pitänyt uskon varsinaisena, sisäisenä symbolina, on aina ollut olemassa. Sehän on ollut niin kiusoittavan kauan olemassa, että me emme tapaa sitä ainoastaan kaikissa muinaisissa uskonnoissa, vaan tiedämme, että kun espanjalaiset tulivat Amerikkaan, Peruun, missä asui azteekkeja, ja he löysivät ristinkuvan, jossa oli ihminen ristiinnaulittuna, niin he eivät voineet muuta sanoa, kuin että perkele oli ilmoittanut tämän kristillisen totuuden heille. Ja myöskin vanhassa Persiassa on ollut ristinkuvia.

Neljänneksi voi uskovaista hämmästyttää se tosiseikka, että hän saa kuulla, että kaikki nuo opetukset, mitkä hän löytää kristillisistä kirjoista, kaikki moraaliset opetukset, jotka hän löytää evankeliumeista, ovat ennen olleet olemassa. Niitä on ollut toisissa uskonnoissa, niiden vanhoissa pyhissä kirjoissa, ne eivät ole ainoastaan kristillisissä evankeliumeissa, ne eivät ole ainoastaan Jeesuksen Kristuksen suusta tulleet. Tämäkin on hyvin hämmästyttävää uskovaiselle kristitylle.

Ja viides seikka on se, että monet tiedemiehet, tieteelliset tutkijat, ovat tulleet siihen johtopäätökseen, että kristinuskko on semmoista vanhaa uskoa vain, jota on aina ollut ihmiskunnassa, se on vain saanut toisenlaisen muodon kristikunnassa, mutta pohjana on vanha mytologia, astraaliset, taivaalliset tosiseikat, joten Jeesusta ei ole tarvinnut olla olemassa. Oppineet ovat selittäneet, että molempia nimityksiä, Jeesusta ja Kristusta, on

käytetty ennenkin. Kristus on Khreestos, joka merkitsee voideltu ja tarkoittaa samaa kuin juutalainen sana Messias, jota käytettiin pyhissä kirjoituksissa samalla tavalla kuin Khreestos-sanaa kreikkalaisten kesken merkitsemään pyhempää tilaa. Ja Jeesus, joka on sama kuin Jehoshua, merkitsee: „se, jota Jumala on auttanut“. Jehoshua, Jeesus, oli salaisemmissa piireissä nimityksenä ihmisolennolle, jonka apu on Jumala, semmoinen ihminen, jota on aivan nimitetty Messiaaksi, Jehoshuaksi, Jeesukseksi Kristukseksi, oli olento, joka oli Kristus ja samalla Jumala.

Näin ovat oppineet todistaneet, että Jeesusta Kristusta ei ole tarvinnut olla olemassa. Mutta nyt huomautamme todistuskappaleista, joita jotkut oppineet ovat löytäneet. On löydetty Flavius Josephuksen kirjoitus, jossa hän kertoo Jeesuksen Kristuksen ilmestymisestä Juudeassa ja jonka hän perustaa Pontius Pilatuksen raporttiin keisarille. Ja kun se on puhdistettu, etenkin professori Robert Eislerin ansiosta kaikista kristillisistä lisäyksistä, niin on saatu luotettava kertomus, joka perustuu juuri edellä mainittuun raporttiin, joka ei ollut ystävän tekemä, vaan päin vastoin ihmisen, joka oli vihamielinen, koska hänen piti langettaa tuomio. Luen nyt käännöksen siitä:

Siihen aikaan esiintyi mies, jos lainkaan on sopivaa nimittää häntä mieheksi / ihmiseksi. Hänen luontonsa ja ulkomuotonsa olivat inhimilliset, mutta hänen esiintymisensä oli enemmän kun ihmisen: hän suoritti hämmästyttäviä ihmetekoja. Mutta taas, kun ajattelen hänen jokapäiväistä luontoaan, en tahtoisi sanoa häntä enkeliksikään / jumalalliseksi lähettilääksi.

Ja mitä hän saikaan aikaan toisen tai toisen näkymättömän voiman kautta, sen kaiken hän aikaan sai sanalla ja käskyllä. Toiset sanoivat hänestä: „Ensimmäinen Lainlaatijamme / Mooses on noussut kuolleista ja esittänyt paljon parannuksia ja taitoja.“ Toiset ajattelivat, että hän oli Jumalan lähettämä. Kuitenkin hän monessa kohdin asettui Lakia vastaan, eikä noudattanut sabattia vanhan tavan mukaan.

Mutta toisaalta hän ei tehnyt mitään häpeällistä, eikä hän työskennellyt kättensä avulla, vaan hankki tai valmisti kaikki sanalla tai sanan s. o. „shemin“ eli voimasanan avulla.

Ja paljon kansaa häntä seurasi ja kuunteli hänen opetustaan ja monet sielut innostuivat olettaen, että hänen kauttaan juutalaiset heimot voisivat vapautua roomalaisten käsistä.

Nytpä oli hänen tapanaan enimmäkseen oleskella Öllymäellä vastapäätä kaupunkia. Ja siellä hän myös jakeli parannuksiaan kansalle. Ja sinne kokoontui hänen kanssaan noin sataviisikymmentä kannattajaa ja paljon muuta kansaa. Mutta kun he näkivät hänen voimansa, että hän sai aikaan sanallaan kaikki, mitä hän tahtoi, ja kun he ilmaisivat hänelle haluavansa, että hän astuisi kaupunkiin ja antaisi roomalaisten joukkojen ja Pilatuksen menettää päänsä ja hallitsisi heitä, niin hän ei pilkannut heitä. Huom. toinen käänös on: „niin hän lykkäsi tämän ylenkatseellisesti luotaan.“ Minusta on tämä korkeampaa: „hän ei pilkannut heitä, sillä Jeesuksella oli niin suuri sääli niitä kohtaan, jotka tahtoivat häntä kuninkaaksi.“

Ja kun sitten asiasta kerrottiin juutalaisille johtajille, kokoontuivat nämä ylipapin luo ja sanoivat: „Me olemme voimattomat ja liian heikot vastustamaan roomalaisia. Mutta koska jousi on jännitetty, tahdomme mennä kertomaan Pilatukselle, mitä olemme kuulleet, ja siten olemme turvassa, niin että hän ei saa kuulla asiasta toisilta ja meiltä riistetään omaisuutemme ja meidät itse mestataan ja lapsemme hajoitetaan ympäri maailmaa.“ Ja he menivät ja kertoivat Pilatukselle.

Niin tämä lähetti ja löi maahan monta kansanjoukosta. Ja hän pidatti tuon ihmeidentekijän, ja asetettuaan oikeustutkinnon häntä tutkimaan, hän julisti tuomionsa: hän on rikollinen, vallankumouksellinen, valtaistuimen tavoittelija.

Ja he roomalaiset ristiinnaulitsivat hänet vastoin isiltä perittyä tapaa.

Hän oli yksinkertaisen näköinen mies, iältään kypsä, tummaihoinen, lyhytkasvuinen, kolme kyynärpäätä korkea,

kumaraselkäinen, kasvot pitkät, nenä pitkänlainen, kulmakarvat yhteenkasvaneet, niin että ne, jotka katsoivat häneen, saattoivat pelästyä, harva tukka, keskeltä jaettu nazirien tapaan, ja kypsymätön parta.

Näin on sanasta sanaan tämä käänös.

Nyt kun uskovainen kristitty saa kuulla, että Jeesus Kristus on kyllä todellinen kristillinen henkilö, joka on ollut olemassa, saa siis luottaa niihin niukkoihin tietoihin, mitä ennen on ollut, niin se lohduttaa häntä jonkin verran, mutta kyllä hän sittenkin jää yhä epätietoiseksi, mitä kaikki on. Jos hänelle ei tule mitään muuta apua, jos hän ei saa henkistä tietoa, hän todella seisoo kuin kysymysmerkin edessä ja kysyy itseltään: mitä se kristinusko on sitten ja mitä Jeesus Kristus on ollut?

Nyt sanon, millä tavalla ihminen voi tulla tai on voinut tulla tietoon Kristuksesta ja tietoon siitä, että hän kyllä on ollut olemassa ja on historiallinen henkilö, vaikkei hän olisikaan saanut niitä tarkempia historiallisia tietoja, mitä nyt juuri viime aikoina on saavutettu, vaikka hän olisi keskellä niitä aikoja, viime vuosisadan alkupuolella ja pitkin viime vuosisataa, jolloin oltiin taipuvaisia uskomaan, ettei Jeesus Kristus ollut olemassa tai oli vähäpätöistä, oliko Hän ollut, sillä pääasia oli, että oppi, joka on evankeliumeissa, on saanut hyvin paljon hyvää aikaan ja yhä kelpaa ihmiskunnan ojennusnuoraksi. Vaikka hän nyt seisoi keskellä tätä aikaa, niin hän sittenkin voi saada vakaumuksen siitä, että Jeesus Kristus ei ole ollut ainoastaan historiallinen henkilö, vaan hyvin läheinen henkilö ihmiskunnan koko historiassa. Hän voi saada tietoa toisella, sisäisellä tavalla. Mutta siihen vaaditaan silloin ja on aina vaadittu, että hän, tuo ihminen, on todellinen totuudenetsijä, ja totuudenetsijällä tarkoitamme silloin ihmistä, jonka sielu on yhtä ainoaa ikävää, joka kulkee täällä ympäri maailmassa ja katselee ihmisten elämää ja ajattelee, että tämä ihmiskunnan elämä on kovin pintapuolista, sokeaa ja mitä se hapuilee ja tavoittelee. Ja kun hän tuntee, ettei hän voi saada tyydytystä tästä elämästä, häntä ei

voi mikään viehättää, hänellä ei ole mitään semmoisia paheita, jotka sitoisivat hänet kahleillaan tähän elämään, hänellä ei ole mitään ylipääsemättömiä velvollisuuksia, jotka tekisivät hänet orjaksi, että hänen olisi ne joka tapauksessa suoritettava loppuun, mutta vaikka hänellä niitä olisi, niin ne kaikki ovat omiansa lisäämän sitä ikävää: mikä tämä olemassaolo on, onko se yhtä piinaa ja helvettiä, onko se yhtä tuskaa ja tietämättömyyttä ja toivottomuutta? Hänen täytyy olla kuin tuo George Fox, yksinkertainen talonpoika, josta kveekariliike sai alkunsa. Hän nuorena miehenä kuljeskeli ympäri suorittaen tietysti velvollisuutensa, ja ihmetteli elämän pintapuolisuutta ja hän kysyi itseltään: eikö ole mitään todellisempaa, mitään muuta kuin tämä alituinen syöminen ja juominen, työnteko ja nukkuminen ja ylösouseminen? Voiko ihminen, ajattelevana, tuntevana ja tahtovana olentona tyytyä ainoastaan tähän yhtämittaiseen kiertokulkuun? Ja kun hän oli kauan aikaa vaeltanut tällöisessä tuskassa ja aina kysynyt ja kysynyt: eikö ole mitään totuutta? silloin hän kerran joutui uudestisyntymistilaan, hänessä puhkesi valo, hän tunsi itsensä valon ympäröimäksi, ja kuuli äänen, joka sanoi hänelle: „Ei ole muuta kuin yksi ainoa, Jeesus Kristus, joka ymmärtää ihmissielun kaikki tuskat.“ Tuo valo oli kuin Kristuksen valo ja hän myös tiesi siinä valossa: tämä on Kristuksen valo, hän on yhteydessä Kristuksen kanssa, ja hän on kosketuksessa sen jumalallisen ihmisen kanssa, joka voi täyttää hänen sielunsa janon. Ja hän oli tullut mielestään kuin osalliseksi Pyhästä Hengestä, ja hän tiesi, että nyt hän myös voi lukea evankeliumia, pyhää kirjaa, uudella tavalla, hän tietää, mikä on henki tuossa pyhässä kirjassa. Hän oli sitä ennenkin lukenut ja miettinyt, mutta ei ollut päässyt mihinkään selvyYTEEN, ne sanat olivat olleet vain ulkonaisia käskyjä, neuvoja, eikä hän ymmärtänyt, mitä varten niitä piti olla, ennenkuin hän näki tämän valon, heräsi ja syntyi uudestaan. Ja hän tunsi, että nyt hän on Jumalan kanssa yhteydessä, nyt on Kristuksen henki hänessä, Kristus on

sytyttänyt hänessä tämän valon, että hän ymmärtää kirjoituksia ja ymmärtää koko elämän. Ja me muistamme, kuinka hän heti lähti ulos saarnaamaan toisille ja sai paljon ystäviä, seuraajia, jotka myöskin pyrkivät tuohon sisäiseen valoon: ihmisen pitää tulla Pyhästä Hengestä osalliseksi, Kristuksen yhteyteen, silloin hän on aivan vapaa, hän näkee totuuden itse, hänen ei tarvitse enää noudattaa mitään ulkonaisia määräyksiä henkisen elämän suhteen, hän on löytänyt elämän sisässään ja hän tietää, mitä tämä henkinen elämä vaatii.

George Fox sai paljon seuraajia, ja hänen kristinuskonsa levisi Englannissa. Mutta sitten tuli vaikeita aikoja, tuli Cronvelliin ajat, Englanti läpikävi vallankumouksia, ja Fox ja hänen ystävänsä saivat paljon kärsiä. Mutta ihmeellistä, tuon sisäisen valon valossa he eivät saattaneet tarttua aseisiin, mennä sotaan. Englannissa oli silloin hirvuinen sisäinen sota, mutta kveekarit kieltäytyivät sotimasta. Fox heitettiin silloin vankeuteen. Cronwel otti kerran hänet sieltä pois ja sanoi: „Saarnaa toisille, että he ovat mukana tässä meidän asiassamme, niin pääset vapaaksi.“ Fox sanoi: „Minä kuulun semmoiseen kansaan ja olen semmoisen kuninkaan alamainen, jossa ei riidellä eikä sodita. Sanon aivan selvästi, mikä on kaikkien murhien ja väkivaltojen takana: ihmisen himot, lihan himot. Olen kaikesta semmoisesta luopunut, elän semmoisessa veljeskunnassa, jossa ei tehdä väkivaltaa toiselle. Sentähden en voi puhua mitään semmoista, että on otettava osaa tuommoiseen taisteluun.“

“Mene sitten takaisin vankeuteen ja tyrmään.“

Niin on aina tapahtunut niin sanotussa kristikunnassa. Ja George Fox oli siis ihminen, joka oli päässyt kosketukseen Jeesuksen Kristuksen kanssa ja joka siis näki, mitä elämä on. Ja minun tekisi mieleni lisätä, että tässä sisäisessä valossa, joka tulee ihmiselle, kun hän totuudenetsijänä on saanut kokea uudestisyntymisen ja päässyt Totuuden Hengen, Kristuksen hengen yhteyteen, hän ei ainoastaan näe, mitä elämä on, tämä

näkyväinen elämä tässä maan päällä, vaan hän näkee myös, mitä niin sanottu kuolema on. Hänelle paljastuu myöskin ihmisten elämä kuoleman jälkeen. Ja siis tässä sisäisessä Kristus-valossa ihmiselle kuvastuu koko elämän näytelmä, elämän ja kuoleman vuorottainen näytelmä. Ja kun hän katselee tätä elämää näkyväisessä ja näkymättömissä maailmoissa, fyysillistä elämää ja kuolemanjälkeistä elämää, niin hänen tekee mielensä aivankuin itsestään sanoa: „Mutta onhan luotu kuin uudet taivaat ja uudet maat“, sillä hän näkee, että ihmiskunta yhä suureksi osaksi, hänen ympärillään tässä näkyväisessä maailmassa, elää jonkunlaisessa vanhassa maassa, semmoisessa vanhassa maassa, jossa täytyy olla kuin kaikenlaisten itsekkäiden himojen orjana, synnin orjana ja itsekkyyden orjana ja uskoa pahaan ja rakentaa koko elämä taistelun pohjalle. Hän katselee elämää ympärillään ja näkee, että kaikki ihmiset vaeltavat suurella kärsimyksellä ja tuskassa kaikki, jotka pimeydessä vaeltavat, eivät pääse siitä pois, sillä koko heidän elämänsä on rakennettu sille, että täytyy taistella. Ollaan niin omistushaluisia, mustasukkaisia, täynnä vihaa, epäystävällisyyttä, että elämä ei voi olla muuta kuin jonkinlaista sotaa ihmisten kesken. Tietysti on kulttuuri paljon mennyt eteenpäin. Jos hän katselee semmoista elämää, jota on vietetty varhaisimpina aikoina, niin hän näkee selvästi, että kulttuuri on mennyt eteenpäin. Hän näkee, mitä kristinusko on saanut hyvää aikaan, niin puutteellinen kuin se onkin. Se poisti Rooman valtakunnasta gladiaattoritaukukset ja eurooppalaisesta yhteiskunnasta yksityiset sodat, sillä ennenhän joka linna saattoi sotia toista linnaa vastaan ja kaikki kunnia-asiat yksityisten kesken oli ratkaistava aina miekan avulla. Yleinen kristillinen mielipide on semmoinen, ettei asioita voida ratkaista verellä. Sentähden totuudenetsijä tietysti huomaa, että sivistys on mennyt eteenpäin.

Mutta sittenkin ihmiset, ihmissielut, vielä elävät sangen suurissa kärsimyksissä, hirveissä kärsimyksissä ja tuskissa, jotka aiheutuvat siitä tietämättömydestä, että elämä on niin

rakennettu, itse olemassaolon lait ovat semmoiset, että täytyy taistella olemassaolon puolesta ja toisia vastaan, sillä ainoastaan se, joka hyvin taistelee ja kestää, pääsee voitolle. Niin on elämä tässä maailmassa. Ja ihminen, joka voi katsella asioita totuuden valossa, Kristuksen hengen valossa, näkee selvästi, kuinka suuri pimeys vallitsee vielä tässä meidän inhimillisessä maailmassamme. Mutta samalla hän myös silloin katselee kuolemanjälkeistä elämää ja hän huomaa, että joskin siellä on kärsimystä, semmoisena jälkikaikuna elämästä – kun ihminen on täällä väärin elänyt ja niin ollen joutuu puhdistustilaan kuoleman jälkeen – niin se kasvattaa häntä ja hän vapautuu ja sitten hänen elämänsä on ääretöntä sopusointua ja onnea. Ja se on ihmeellisellä tavalla tämän Kristuksen hengen, totuuden hengen ansiota. Huolimatta siitä, että ihmiset tulevat eri uskonnoista, joissa he ovat täynnä hartautta joko Krishnaa, Buddhaa, Muhamedia tai jotain muuta uskonnon perustajaa kohtaan ja siis kuoleman jälkeen saavat nähdä tuon oman vapahtajansa ja istua hänen jalkojensa juuressa, niin heidän olonsa ja autuutensa, hartautensa ja sisäinen värähtelytaitonsa on kun suunnattomasti suurentunut sen kautta, että Kristuksen henki täyttää koko tämän näkymättömän maailman.

Tämä on ihmeellinen havainto, niin ihmeellinen, että me tiedämme, kuinka Madame Blavatsky teosofisessa liikkeessä tahtoi, ettei mitään huomiota kiinnitettäisi kuolemanjälkeisiin vaikeisiin tiloihin kaamalookan eli tuonelatilaan ja avitshi- eli helvettitilaan, vaan keskitettäisiin kaikki huomio siihen, että jokainen ihmissielu on äärettömän onnellinen taivaassa, joka on ihmisen varsinainen kuolemanjälkeinen elämä. Tämä näkyväinen elämä on kyllin raskas ihmisille, tässä on taudit, nälät, kärsimykset ja muut, turhaa on vielä kuvitella, että kuoleman jälkeen on kaikenlaista tuskaa, sillä totuus on se, että kuoleman jälkeen on paljon enemmän sopusointua, autuutta ja onnea. Sentähden olkaamme yhtä sääliväisiä, rakastavia, kuin luonto

itse ja sanokaamme ihmisille maan päällä: „Rauha teitä odottaa kuoleman jälkeen, ääretön onni.“

En tiedä, olisiko näin voitu julkisesti puhua aivan vanhoina aikoina. Päinvastoin huomaamme, ettei ainoastaan kristinuskossa, vaan toisissakin uskonnoissa, silloin kun ne jo olivat poikenneet alkuperäisten opettajien opetuksista, kiinnitettiin ja paljon huomiota pahaan ja kärsimyksiin kuoleman jälkeen. Se johtui siitä, että opettajat, jotka eivät enää olleet niin viisaita, näkivät, että ihmiset täällä olivat lähempänä paha kuin hyvää, lähempänä itsekkyyttä kuin epäitsekkyyttä, ja siksi nuo opettajat ajattelivat, että ihmiselle oli teroitettava, että joutuivat kärsimyksiin kuoleman jälkeen. Sentähden ruvettiin puhumaan kaikissa uskonnoissa helvetistä ja kärsimyksistä. Kristinuskossa, kun se tuli valtionuskonnoksi, noin vuonna 300, ruvettiin myös teroittamaan helvettiä ja niitä vaikeuksia, jotka odottavat ihmisrukkaa kuoleman jälkeen. Ei ajateltu, että hänellä täällä jo oli kylliksi vaikeutta, kun 75 % hänen tuloistaan saattoi mennä veroihin keskiajalla, vaan vielä uhattiin kirkossa, että „jollat ole tottelevainen ja maksa veroja ja uskollisesti käy kirkossa, niin ikuiseen kadotukseen joudut kuoleman jälkeen“.

Meidän älymme on nyt noussut, ihmiskunta ei enää siedä tuommoista puhetta, että Jumala olisi piru ja tahtoisi kuoleman jälkeen kiusata meitä, häntä ei tyydytä, että on kiduttanut meitä tässä elämässä. Me ymmärrämme jo oman ihmissydämemme perustella, että semmoinen puhe on isästä perkeleestä. Se ei nojaudu luonnon tosiasioihin, vaan se on valheesta kotoisin, sillä paljon suurempi puoli luonnon tosiasioista on se, että luonnon ja elämän takana on jumalallinen rakkaus ja että jokaisen ihmisen sisällä on jumalallinen siemen, hyvän siemen, joka on paljon mahtavampi, kun se herää, kuin mikään paha hänessä. Nyt on puhuttava, nyt tarvitaan selitystä siitä, mitä me ihmiset olemme, kuinka hyvä on meissä, kuinka olemme Jumalasta lähteneet. Ja kun me tähän uuteen käsitykseen pääsemme ja samalla kaipaamme ja ikävöimme juuri totuutta itsestään, vapahtajaa

itseään, totuuden henkeä, niin me pääsemme valoon, totuuden tietoon. Ja silloin on kysymykset ratkaistu. Ja me ihmettelemme tietysti silloin kun olemme päässeet totuuden tietoon, kuinka on mahdollista, että ihmiskunta sentään siksi kauan – miljoonia vuosia ja satoja miljoonia vuosia, sillä tiedemiehetkin jo myöntävät, että ihmiskunta on ollut olemassa sata miljoona vuotta – on voinut vaeltaa ainaisessa pimeydessä, aina on sen täytynyt uskoa enemmän pahaan kuin hyvään, ei ole saattanut luottaa hyvään ihmisessä, että ihminen on pohjaltaan toinen olento kuin perkele.

Kun totuudenetsijä tekee tämän kysymyksen, silloin tulee kuin hänen eteensä mutta entä jos se on juuri Jeesuksen Kristuksen vaikutusta, entä jos on alkanut juuri tämä uusi aika, jolloin ihminen on alkanut nousta ja itseään paremmin tuntemaan: jos se on Jeesuksesta Kristuksesta alkanut? Hän tekee sen kysymyksen ensin hämmästyen, mutta päättää ottaa selvää asiasta. Ja silloin hänelle vähitellen selviää, että on todella kuin kaksi aikaa, vaikka ne ajat kulkevat limittäin, ettei se vanha aika ole vielä loppunut, eikä lopu tuhansiin vuosiin, mutta on alkanut uusi aika ihmiskunnan historiassa, ja se on alkanut Jeesuksesta Kristuksesta.

Tämän totuudenetsijä ensin aavistaa mutta sitten, tutkittuaan tällaisia asioita, hän todella pääsee selvyyteen siitä, että niin on. Ja hän näkee ensin, että tuo uusi aika alkoi Jeesuksesta Kristuksesta sillä tavalla, että Jeesus Kristus oli olento, semmoinen ihminen, tai Jeesus Natsarealainen oli semmoinen ihminen, joka osasi ottaa itseensä vastaan Kristuksen, Messiaan eli Jumalan pojan, joka on täydellinen ihminen, Jumalan kuva täydellisestä ihmisestä, joka aina on ollut itse maailmankaikkeudessa ja aina ollut tajunnassa eli Jumalassa. Mutta Jeesus Natsarealainen oli se ihmeellinen ihminen, joka osasi ottaa sen todellisuutena vastaan, että hän oli kuin Jumala. Samalla tavalla jokainen ihminen, joka ottaa Kristuksen vastaan, tulee Jumalaksi. Jeesus Natsarealainen oli ensimmäinen, joka otti Jumalan tällä

tavalla vastaan. Profeetat olivat kyllä ottaneet vastaan, mutta ei kukaan ei Buddhakaan, osannut ottaa niin täydellisesti vastaan, että Jumala itse olisi tullut ihan tähän meidän maapalloon, ihmiskuntaan. Ennen Kristus, Jumalan tajunta oli korkeimmilla tasoilla ja läheni enemmän ja enemmän meidän ihmiskuntaamme, mutta Jeesuksen Kristuksen kautta tuli jumalallinen tajunta meidän keskellemme, näkyväiseen maailmaan, niin että jokaisella ihmisellä on nyt tilaisuus tulla Jumalan luo, joka ennen oli ainoastaan niillä ihmisillä, jotka hirmuisten kovien ponnistusten kautta ja pitkässä kehityksessä mysteριοissa kulkivat läpi vihkimysten. Nyt on tämä voima avoinna kaikille ihmisille, kaikki voivat jo ottaa Jumalan vastaan itseensä. Tietysti ihmisillä on aina ollut jumalallinen siemen itsessään, mutta eivät muut, kuin harvat valitut, päässeet yhteyteen sen kanssa, eivät saaneet kiinni tuosta siemenestä. Suuret profeetat, maailman vapahtajat, antoivat sen siemenen puhjeta jonkunlaiseen kukkaan, mutta ei kukaan ollut saanut sitä kasvamaan semmoiseksi elämänpuuksi, kuin Jeesus Kristus. Sentähden Jeesuksen Kristuksen kautta tuli Jumala tänne meidän keskellemme ja on täällä yhtä. Nyt on jumalallinen tajunta meidän kaikkien ihmisten sydämen ovella, ja me voimme kaikki avata sydämemme ovet ja antaa jumalallisen tajunnan tulla sisään, että valo täyttää meidät. Tietysti siihen vaaditaan jonkunlaista puhdistusta, että olemme totuudenetsijöitä koko sielultamme ja mieleltämme ja luovumme kaikesta itsekkyydestä. Eihän ihminen voi ajatella, että jos hän elää tietoisessa synnissä, tekee tietoisesti paha ja elää valheessa, että hän voisi ottaa Jumalan vastaan. Hän tietysti tahtoo ja koettaa puhdistaa itseään, hän kieltäytyy niin paljon kuin voi, hän luopuu synnistä ja heikkouksistaan. Ei ihminen tule synnittömäksi silti, hän luopuu ainoastaan siitä, mitä tietää pahaksi.

Kun jumalallinen valo tulee ihmiseen, silloin tämä jumalallinen valo hänen sydämessään on kuin puhdistava tuli, joka polttaa pahan hänestä pois. Niin, ei ihminen suinkaan voi

sanoa, että hän itse pelastaa itsensä, hän kasvattaa itseään kyllä siinä määrin kuin voi, mutta sitten tulee Vapahtaja, Jumala pelastaa hänet pahasta, ja se tapahtuu vähitellen, se jumalallinen tuli polttaa hänet vähitellen yhä kirkkaammaksi ja kirkkaammaksi. Hänen oma sielunsa tulee läpikuultavaksi ja loistavaksi. Se on kaikki Pyhän Hengen työtä hänessä, se on Vapahtajan työtä hänessä. Ei ihminen lue sitä omaksi ansiokseen. Jumala pelastaa hänet kaikesta synnistä, ja se tapahtuu vähitellen.

Näin ihminen huomaa, että aika on todella suuresti muuttunut Jeesuksen Kristuksen jälkeen. Nyt on valo maailmassa niin lähellä kaikkia meitä, meidän pitää vain astua tuohon valoon. Pimeys on suuri, mutta valo loistaa sen keskellä, ja me saamme siihen astua. Ei Jumala pakota meitä siihen valoon, me saamme elää pimeydessä, jos tahdomme, ja saamme korvaukseksi vasta kuoleman jälkeen elää onnessa, mutta meidän oma sielumme väsy pimeyteen ja tahtoo valoon. Ja kun se itse tahtoo valoon, se pääsee siihen.

Sillä tavalla voimme nähdä, että maan päälläkin elämä tulee vähitellen muuttumaan. Se riippuu yksilöistä, se riippuu siitä, että yksilöt tulevat valoon, sillä kun Jumala ei ketään pakota, ei tämä Kristus-valo tule ilman muuta ihmisten luo, ei se hypnotisoi, vaan ihmisten täytyy itse tahtoa siihen. Ja se, mikä on niin ihmeellistä, tässä uudessa elämässä, valossa, uudessa hengessä, on se, minkä ihminen aivan selvästi näkee, ettei siinä ole vihaa eikä pahaa eikä oikeutta vanhassa merkityksessä. Oikeuden puolesta ihmiset aina taistelevat ja tappavat toisiaan ja tekevät väkivaltaa. Ei ihminen niin huono ole, että hän tekisi tuon valheen takia, vääryyden takia, vaan se tapahtuu kaikki oikeuden nimessä. Ihminen asettaa itselleen ihanteen ja taistelee sen puolesta toisia ihmisiä vastaan. Hän tekee sen oikeuden nimessä, kauniiden ajatusten nimessä.

Kun ihminen tulee tähän uuteen valoon, joka Jeesuksen Kristuksen kautta tuli maailmaan ja jossa Buddha eli ja kaikki

suuret profeetat, niin hän näkee, ei sen nojalla, että Jeesus Kristus on sanonut tai että Buddha on sanonut, vaikka he ovat sanoneet, mutta hän näkee itse, että todellinen elämä on elämä ilman pahaa, ilman vihaa, kovuutta ja pakkoa ja väkivaltaa, se on elämää rakkaudessa, ja rakkaus ei käytä vääriä keinoja, se ei pakota, se odottaa ja kärsii, sentähden kaikki ne ihmiset, jotka ovat tulleet valoon pitkin ihmiskuntaa ja pitkin kristikunnan historiaa, ovat joutuneet enemmässä tai vähemmässä määrässä marttyyreiksi. Pimeys ei siedä tätä valoa, ihmiset, jotka elävät pimeydessä, eivät kestä sitä valoa. Sentähden kristinuskokin, joka ymmärtää näitä asioita, on aina sortanut ja vainonnut niitä ihmisiä, jotka eivät tahtoisi tehdä pahaa. Tämä on se ihmeellinen ristiriita. Jos minä en tahdo tehdä pahaa, silloin minä joudun kuin sotajalalle ihmiskuntaa vastaan, mutta minun täytyy silloin alistua ja olla kuin lammas. Niinkuin Jeesus Kristus näytti: Hän meni kuolemaan. Hän ei tehnyt mitään väkivaltaa.

Se on se ihmeellinen uusi elämä. Se ei tietenkään miellytä kaikkia ihmisiä, ei niitä, jotka eivät voi käsittää siitä. Ja ne ihmiset voivat olla äärettömän hyviä ja jaloja, mitä kauniimpia olentoja. Ei tämä valo ketään tuomitse, ei se sano, että kaikki ihmiset, jotka eivät ole tässä valossa, ovat sokaistuja, vaan se sanoo: en ole tullut auttamaan täydellisiä, vaan syntisiä. Ne voivat olla suurenmoisia luonteita, sieluja, jotka eivät tahdo tätä valoa, jotka näkevät asiat toisessa valossa, jotka kulkevat, niinkuin voisimme sanoa, vanhaa liittoa, vanhaa testamenttia. Siitä ei ole puhetta, ainoastaan siitä, että Jeesuksen Kristuksen kautta tuli uusi aika ihmiskuntaan sillä tavalla, että elämän mahdollisuudet ovat muuttuneet tällä pallolla. Nyt ei tarvitse enää tehdä pahaa, nyt ei enää tarvitse kostaa, nyt ei enää tarvitse hakea oikeutta, ei mikään muu ole välttämätöntä kuin rakastaa. Ja rakkauteen vaaditaan suuri usko ja suuri toivo.

Mutta kun ihminen tulee tähän valon, niin hän myöskin vähitellen tuntee kuuluvansa suureen, ihmeelliseen veljeskuntaan, aivan Valkoiseen Veljeskuntaan, johon kuuluvat

kaikki ne ihmiset, jotka ovat valossa, sillä ihmeellistä kyllä, tämä valo tekee ihmiset myös kuolemattomiksi. Ihminen on itsessään kyllä kuolematon siinä mielessä, että hän kuolee ja syntyy tänne takaisin pukeutuen uuteen persoonallisuuteen, mutta se ei ole itsetietoisista. Mutta kun ihminen tulee valoon, hän siinä valossa voittaa kuoleman ensin sillä tavalla, että hän elää sekä tässä näkyväisessä elämässä että kuolemanjälkeisessä elämässä ja hänelle paljastuvat kaikki näkyväisen elämän ja kuolemanjälkeisen elämän salaisuudet, hän voittaa kuoleman siinä mielessä, mutta sitten hänellä on ihmeellisenä ihanteena edessään sen kuoleman voittaminen, minkä Jeesus Natsarealainen voitti: Hän kuoli, eikä kuollut. Ihminen voi kerran voittaa kuoleman sillä tavalla.

Kun totuudenetsijä tällä tavalla on päässyt selvyyteen siitä, että Jeesus Kristus todella alkoi uuden aikakauden ihmiskunnan historiassa, niin hänelle ei luonnollisesti ole yhdentekevää, oliko Jeesus Kristus olemassa vai ei. Ei ole yhdentekevää, jos sanotaan, ettei Jeesus Kristus ole ollut olemassa, vaan hän tietää että Jeesus Kristus on täytynyt olla olemassa, hän näkee, hän tietää sen. Hän tapaa toisia profeettoja ja vapahtajia Jeesuksen Kristuksen kanssa ja hän tietää, että Jeesus Kristus eli silloin, kun hän eli, nimittäin meidän ajanlaskumme alussa. Hän on se, josta me juuri kuulimme historiallisen todistuksen, että roomalaiset hänet ristiinnaulitsivat vastoin juutalaisten vanhaa tapaa. Se on tuo Jeesus Natsarealainen, joka eli ja joka mullisti ihmiskunnan historian.

Sentähden, kun Kristus tulee ihmisen luo, niin hän pääsee varmuuteen siitä, että Jeesus Kristus eli ja kuka se Jeesus Kristus oli. Ihminen on aina päässyt tietoisuuteen siitä historiallisista todistuksista välittämättä, että Jeesus Kristus on ollut olemassa, tietoon mystillisellä tavalla niin sanoaksemme. Ja tietysti semmoinen ihminen on iloinen, jos se tulee vielä historiallisesti todistetuksi.